

KDY TO BUDE - KDO TO BUDE?

DVA SVĚTY - STEJNÝ PROBLÉM

Marcela P.

FRANZ GEHORSAM

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 4 2014
Vypracoval: Franz Gehorsam

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant n. Ostr.

Tel.: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Petr Poslušný

KDY TO BUDE – KDO TO BUDE?

Moto: Iz 4,1

I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den a řeknou: Chléb tvůj jísti budeme a rouchem svým se odívati, toliko ať se po tobě jmenujeme; odejmi pohanění naše.

Tento verš, podobně jako některé jiné verše Bible je plný mystických slovních spojení. Co mohou znamenat a jaký by asi mohl být jejich význam? Tak a podobně se může ptát ne jeden čtenář Bible a nemusí to být jenom tak zvaný „**sváteční čtenář**“.

Tato krátká kapitola, mající jen šest veršů, prorocky mluví o tom, jaké vyhlídky čekají Boží lid – v tomto případě starý Izrael, až dojde k vysvobození z područí Babylona. Samotný první verš je plný symbolických prorockých slovních spojení. Jistě to mělo svůj význam v té době, v čase návratu zajatců do vlasti. Je to už velmi dávno, více než 2 500 let. Kdo by měl odvahu se v tak dávné minulosti probírat a porovnávat, zda tato prorocká slova mají odpovídající naplnění v dějinách Izraele? Historických zpráv z té doby není příliš, kromě samotné Bible. Ty však jsou dostatečně výmluvné. Nebyla to lehká doba.

Zajatci se sice vraceli, tak jak proroctví před mnoha desetiletími předpovědělo. Ne však všichni se vrátili a hlavně ne spontánně. Mnohým se tam zalíbilo, a přestože byli v cizí zemi a ne doma, vzdor tomu se tam měli poměrně dobře a domů se jim příliš nechtělo. Dokonce museli být třikrát oficiálně vybídnutí k návratu. Přesto jich neodešel plný počet a

ti kteří odešli, se začali doma zařizovat podle zvyklostí, jimiž „načichli“ v Babyloně. Záměr, který **Bůh Izraele** sledoval s jejich návratem, nebyl brán příliš v úvahu. To potom přinášelo také své důsledky. Stále „**pokukovali**“ po tom, co dělají okolní sousedé, vesměs zpohanštělí, přebírali jejich učení, ale hlavně praktické chápání náboženského života. Biblické zprávy o té době nejsou příliš povzbudivé. Také důsledky takového života nejsou nijak slavné. Vliv pohanského prostředí, ve kterém dlouho žili a který do sebe „nasávali“ nesl svoje ovoce. Přečtěte si v Bibli první a druhou kapitolu proroka **Aggea**. Tato četba ale není hlavním záměrem tohoto pojednání. Hlavním smyslem je asi toto: Co mohou znamenat ta podivná slovní spojení onoho prvního verše v Izaiášově proroctví? A nemohou se nějak podobně aktualizovat i dnes v životní realitě Boží církve? Zkusme o tom přemýšlet a uvažovat společně:

I. SYMBOLY

Bible často používá symbolickou řeč, která se zdá lidem nesrozumitelná. Někteří si myslí, a není divu, když nerozumí symbolice, že mnohé biblické pasáže působí na první pohled jako, jak oni říkají, pouhé „pohádky“. Na některých teologických univerzitách a misijních školách je vyučován zvláštní obor nesoucí název „**komparativní symbolika**“. V tomto předmětu jsou vyučována pravidla, jak, kdy a co dát do souvislosti, aby celkový dojem působil smysluplně a vytvářel logický celek. Nehleďte v tomto napohled tajemném názvu, nic mysteriózního. Dnešní teologie je plná tajemně znějících slov. Tento název je možné pojmenovat docela obyčejným názvem: **srovnávací symbolika** (poznámka autora). Obeznamíte-li se zhruba s tím, co který symbol v proročké řeči znamená a srovnáte-li ho potom se skutečností, pak se stane proročká řeč docela srozumitelnou. A co víc: poznáte, jak se dva, tři tisíce let stará proroctví v dnešní době naplňují a jak obdivuhodně „**sedí**“ ve všeobecném nebo náboženském dění. Čtenáři Bible by si měli osvojit nejzákladnější

pravidla četby Bible a snažit se její řeči porozumět. Většina encyklopedií říká, že symbol je:

- 1) Znak, značka, znamení
- 2) Předmět mající hlubší (skrytý) význam.

Biblická symbolika často mluví o skutečnostech přesahujících běžné chápání člověka. Aby byly tyto pravdy přesto pro člověka pochopitelné, používá symbolickou řeč. Chce povědět něco o skutečnosti málo známé, nebo méně známé a použije pro tento účel obecně známé věci nebo skutečnosti - symboly. Platí to především v prorocké obrazné řeči, ale ne vždycky. Ježíš často používal symbolickou řeč, aby lidem přiblížil například to, jak působí na proměnu myšlení a života lidí tajemná moc evangelia, ale ukazuje, že ne všichni musí být tou mocí obrázeni. Použil k tomu podobenství o rozséváči, kde je rovněž několik symbolů. Tak lidé snadněji a srozumitelněji poznávají důležité pravdy Písma, které jinak přesahují chápání člověka. Ze zpráv evangelií víme, že ani Ježíšovi nejbližší, jeho učedníci, často nechápali a nerozuměli některým věcem, které Ježíš říkal.

1. Žena: V tomto případě (Iz. 4,1) Se jedná o sedm žen. V prorocké mluvě je výraz žena často používán a téměř vždy znamená **církev**, viz Zj 12,1. Někdy také bývá užíván výraz nevěsta, což je také **žena**. V takovém případě je to ctnostná žena, zatímco nevěrná žena bývá označována jako **nevěstka**.

Bližším rozlišením v našem textu je číslovka **sedm**. Ta má v biblické symbolice zvláštní význam. Sedmička dostala v biblické symbolice pečeť posvátnosti, či dokonalosti, často značící plnost. Bůh při stvoření světa přestal tvořit a posvětil **sedmý den**. Ve svatyni byl **sedmimamenný svícen**. **Sedminásobné** kropení slitovnice krví obětního zvířete mělo znamenat **dokonalé**, plné, očistění od hříchu a dokonalé odpuštění. Lv. 16,14. Číslo sedm u Mat. 12,45 nebo Luk. 11,26. je naopak zase

znamením takové zkaženosti, že horší už nemůže být. A konečně je tu známá symbolika ze Zjevení: **Sedm** maloasijských sborů. Velký ryšavý drak, mající **sedm** hlav a **sedm** korun. Zj. 12,3. To je jenom ukázka toho, jakou důležitost mělo číslo **sedm**. Všechny tyto sedmičky jsou jednak symbolem plnosti a dokonalosti Božího jednání, ale na druhé straně nejvyššího vypětí a vystupňování protibožských sil Antikrista. Číslo sedm ve spojení s prorockým symbolem ženy bude jistě znamenat něco důležitého a závažného ve spojení s církví. Lépe řečeno s církvemi, neboť se zde jedná ne o ženu (jednu), ale o ženy. Tedy podle Zj. 12,1 a symboliky zde užitě, můžeme dnes hovořit o křesťanských církvích, kterých je dnes už hodně, nejen jedna. Konečně i toto symbolické číslo **sedm**, tomu nasvědčuje. Sotva bychom pod tímto symbolem mohli hledat cokoli jiného. Tento obraz se zdá být nejvíce odpovídající. Dokonce bychom mohli říci velice příznačný, vzhledem k chování a činnosti křesťanských církví. Toto prorocké slovo bylo sice vyřčeno nad církví Hospodinovou, jak již bylo uvedeno, před více než 2500 léty, přesto však můžeme pozorovat stejné, ne-li odvážnější „projevy“, které se zcela bezostyšně ukazují i dnes. Myslíte snad, že Pán církve z takového jednání může mít radost a být dokonce spokojen? On přece dal určitá kritéria, podle nichž by se měla jeho nevěsta chovat, ale ona si dělá co chce a jak chce, ať už se jmenuje jakkoli. A zásady, které dal Pán církvi, jsou směle přizpůsobovány jejím vlastním potřebám a náladám, tak jak je to právě v módě ve světě hudby, přednesu slova a v ostatní náboženské kultuře. Často se tak děje s vědomím, kdoví jak Pán Bůh nebude spokojen a rád, když ho takovými praktikami showbyznysu „obšťastňujeme“. Už starozákonní prorok věděl něco o *pokoře*, se kterou bychom to vše měli konat, Mich. 6,8. Něco podobného, ne-li stejného, co do významu, říká o mnoho let později apoštol Petr. 1. Petr. 5,7.

2. Muž: Kromě své fyziologické podoby a úlohy, měl muž v biblické době punc vůdce rodiny, byl bojovníkem a podobně. Kromě toho byl také knězem své vlastní rodiny. Kolem mužských jedinců, (mužů), se soustřeďovalo dění různého zaměření a tak se stal muž symbolem vůdcovství. (viz Králové, proroci atd. **Sk. 17,31.**)

Tento verš nám dokonce jednoho takového muže představuje a říká o něm, že sám Bůh ho určil k tomuto úkolu. Podobně mluví i ap. Pavel u Žid. 2,10. A konečně On sám o sobě takové svědectví vydal. Mat. 23,10! Potřebujeme snad více důkazů o Jeho výjimečném postavení pro takovou funkci? Nic a nikdo, ani svatí, ani Marie, jeho matka nemohou takový úkol na sebe vzít a pro člověka od Boha vzdáleného, něco pozitivního udělat.

3. Budeme jíst vlastní chléb... V běžném životě lidí, v současné společnosti, je těžko myslitelné, aby člověk, nebo rodina pojídala to, co není jejich. ale je cizí. Takoví by byli, obviněni z krádeže, v lepším případě z příživnictví.

Mezi lidmi je přece normální, že každý pojídá svůj vlastní chléb. V námi sledovaném prorockém příběhu je to ale trochu jiné. Už víme, že se jedná o vztah mezi církví, nebo církvemi na jedné straně a mezi Kristem na straně druhé. To jsme poznali z „rozšifrování“ prorocké mluvy. Nyní k tomu, co už víme, přichází ještě to, co je „živnou půdou“ mezi těmito dvěma subjekty. To je to, co dává tomuto společenství sílu k životu, - pokrm. Není to běžný pokrm, běžný chléb. Je to chléb života. Ježíš sám o sobě kdysi řekl „**JÁ JSEM CHLÉB ŽIVOTA**“. Když při jedné z posledních rozmluv se svými učedníky vznáší podivný dotaz na své posluchače, (čti Mat. 24,45.) nedostává odpověď. Přesto, odpověď jakoby „visela ve vzduchu“, i když nebyla vyslovena. Co je to? Jaký je to pokrm? Která je to ta pravá chvíle? Co je míněno pokrmem včas? Ježíš na to sám odpovídá, čti Mat. 4,4.: Je to „Každé slovo vycházející skrze ústa Boží“. Může to být tedy jedině **PÍSMO SVATÉ**. Dokud Ježíšovi služebníci mluvili a kázali, jako jejich Mistr, lidé dychtivě naslouchali a nakonec říkali: „Takhle nikdy nikdo nemluvil“ Jan 7,46. Je také ale pravda, co už v tom verši není: Nikdy také tak nikdo nežil. To je potřeba zdůraznit v souvislosti s námi sledovaným tématem. Budou-li služebníci evangelia přinášet lidem správný pokrm a včas, nemůže se stát, že by lidé řekli: „**Budeme jíst svůj chléb**“, a žít, jak budeme chtít? Jen se podívejme zpět do historie a poznáme, jak se rozcházelo učení církve (chléb), s životem těch, kteří jen mluvili, ale podle toho nežili. To také vytýkal dárce onoho chleba života

náboženským vůdcům své doby. Čti Mat. 23,3. Kdyby dnes někdo přišel s podobným poselstvím k představitelům křesťanských církví, jak by asi dopadl? A přesto je evidentní, že dnešní vůdcové nejsou o nic lepší, ale snad ani horší než tehdy. Každé křesťanské uskupení si dělá na „svém písčku“ co chce a často do svého „pokrmu“, duchovní stravy, jímž živí své příslušníky, vmíchává něco, co tam podle Ježíšových ustanovení nepatří, co je v přímém rozporu s jeho učením.

4. Rouchem svým se odívat... Křesťanství se nemá čím „chlubit“, pokud se chce držet toho, čemu mnozí s velkou zálibou říkají tradice, nebo tradiční pojetí. Koncepce takového dogmatického lpění na tradicích není dobrá a už ne kristovská, tedy křesťanská.

Žel, že někdy bývá tradice silnější než vliv Písma, tedy univerzální pravdy. Co potom s tím? Velký zastánce pravdy Mistr Jan Hus jednoho dne řekl: „Stanovil jsem si zásadu, že jakmile poznám lepší myšlenku, s radostí a v plné pokoře se vzdám té dřívější.“ Řekl to sice v době studijních let, ale stejný postoj měl i později. Velice dobře porozuměl podstatě Písma, jako konečné autority, přestože některé tradiční náhledy na jisté věci ještě měl. Písmo, ne tradice byly u něho měřítkem všeho. Neříkal, jako mnozí: „účel světí prostředky“. Byl charakterní a zásadový. Jinak je to ale u mnoha křesťanských církví. Říkají: „Zůstaneme v tradičním učení“. Znamená to „**Budeme se odívat svým rouchem**“, ale tvé jméno Kristovci, to chceme mít. V duchovní oblasti je poněkud jiná logika. Tam je tradiční roucho právem nevyhovující. Tam je nutné roucho vypůjčené, ještě lepší je však darované. (Iz. 61,10.), (2 Petr. 1,3)

5. Chceme jen tvé jméno. To je alibistické a není to špatný nápad. Tak je to v tomto symbolickém prorockém prohlášení koncipováno, je to chytré a vypočítavé. Budeme si dělat svoji „občansko-církevní politiku“ nehlédě k tomu, co Ty si žádáš, zakladateli křesťanství, ale alespoň Tvoje jméno, si necháme, toho se zříct nechceme.

Taková je dnešní situace a stav křesťanstva, i když se to některým představitelům církví líbit nebude. Budeme si dělat, co budeme chtít, chceme ale, abychom byly Tebou zaštitěny. Z dikce slov (Iz. 4,1) to přece zřetelně vyplývá. Z manželského svazku, ale přece také plynou jisté zákonné povinnosti, které není možné odbýt jen nějakou výmluvou, byť by se zdála rozumnou z hlediska dnešního úsilí po jednotě (sjednocení) křesťanství. Který muž by k takovému jednání ženy byl tak benevolentní? Která žena by si na účet svého muže mohla dělat, co chce a jak se jí zlíbí? Nechal by si takový manžel líbit, kdyby jeho žena na jeho účet páchala to, za co by on potom musel nést trestní odpovědnost? V běžném životě se to snad může výjimečně stát, ale v duchovním slova smyslu to tak být nemůže a je to nemyslitelné. Uvědomujeme si to? A přesto tomu tak v praktickém náboženském životě dnes a denně je! Nechceme přijít o křesťanskou identitu, chceme být pokládáni za stoupence křesťanství, ale také si přitom děláme, co chceme. Kristovy zásady a učení si formulujeme jak nám to vyhovuje a skutečný život víry nechceme mít ničím „omezený“. Tak si mnozí křesťané představují odpovědnost křesťanství, která vyplývá z manželského svazku s Kristem. Mohou potom také očekávat konečnou odměnu „muže, kterého k tomu určil“? (Sk. 17,31) Nejenom že mohou, oni ji také skutečně dostanou, **ale jaká bude???** Odpověď jistě znáte, milí křesťané.

6. V ten den...

Takové úsloví v Písmu najdeme i v jiných případech a souvislostech, než je toto prorocké prohlášení. Očekává-li čtenář, že bude jasně a konkrétně řečeno, kdy a snad bude dokonce stanoveno určité datum, bude nejspíše zklamán. Ani starověká Sibyla takovým způsobem neurčovala co, kdy a jak se stane a který den.

Bibliční proroci už vůbec takovýmto způsobem nikdy nepracovali. Je sice pravda, že v některých prorockých výrocích, bylo nutné znát nějaké datum nebo historickou událost, aby mohlo být zjištěno, kdy to či ono údobí začíná (například nejdelší historické údobí Bible Dan. 8. a 9. kapitoly). My už dnes víme, že to trvalo více než 2500 let, než mohl člověk tento tajemný počet blíže určit. Potřeboval k tomu znát počátek,

označený v našem případě úslovím „**v ten den**“. Do té doby byly všechny části a časové úseky v jednotlivostech, ale i v celku tajemné a z chronologického pohledu nesrozumitelné. Pro nás je to dnes už celkem jasné a srozumitelné. Čteme-li ale dobře osmou kapitolu, pak si jistě uvědomíme, jaké chvíle napětí a úzkosti musel sám autor této prorocké zvěsti prožívat, když nevěděl odkud začít a jak postupovat, aby alespoň z části porozuměl tomu, co mu nejvíce „leželo na srdci“ (verš 27). Takové napětí trvalo asi jeden rok. Vyplývá to z chronologických událostí osmé a deváté kapitoly. My dnes už nemusíme podobné úzkosti zakoušet. Máme dost indicií (náznaků, nepřímých důkazů) k tomu, abychom se něčemu podobnému mohli vyhnout. Vzpomeňte na Ježíšovy učedníky, když se ptají svého Mistra: Mat. 24,3. „Pověz nám, kdy to bude a které znamení ...“ Je to něco podobného, na úsloví „**v ten den**“ Ježíš neodpovídá přesným datem. Ve verši 32 odkazuje na skutečnost, že podle okolností přece umíme rozeznávat: Například příchod jara a podobně. Stejně bychom měli umět rozeznávat běh světových událostí, abychom uměli „vycítit“, že něco není v pořádku a může nastat „cosi“ neočekávaného nebo snad dokonce fatálního. To jen malé odbočení proto, aby bylo ukázáno, že i takové rčení jako je ono „**v ten den**“, může mít pro ty, kdo pilně nestudují a nejsou připraveni, nepříjemné důsledky.

Pro křesťana je důležité, rovněž jako pro ostatní, zajistit sobě a svojí rodině slušný život. Jak vydělat hodně peněz a mít také vše co nabízí jmění, styky a známosti není ale pro opravdového Kristova následovníka to nejdůležitější. Ti, kteří bedlivě sledují dění ve světě a společnosti, jistě poznají, že i v křesťanské církvi se děje něco, co dříve nebývalo běžné, zatímco dnes to běžné je. Tolik jen stručně k několika prorockým výrokům z Izaiáš 4. kapitoly. Nemohu sice říci: Co, kdy a proč, jak a s kým, ale budete-li znát to, co je nutné vědět, budete si sami s velkou pravděpodobností umět odpovědět na uvedené otázky. Pán Bůh nenechal, a ani v budoucnu nenechá, své opravdové následovníky tápat v nejistotě a obavách z budoucnosti. Historické zkušenosti nechal zaznamenat pro nás, kteří jsme téměř na konci dějin času. To proto, abychom z historie minulosti čerpali výstrahy a naučení pro budoucí dny.

Nyní se pokusíme pod vlivem toho, co jsme z tohoto prorockého slova poznali, udělat jakýsi praktický vhled do našich dnů. Budeme sledovat možnosti a skutečnosti tak, jak je přináší současná doba, situace a stav v křesťanství obecně. Je možné, že v některých aspektech se bude zdát, jako by bylo záměrem tohoto pojednání zbytečně do problémů křesťanství a křesťanských církví náležitě „**vrtat**“. Tak to ale není. Jeho cílem je jen a pouze to, zda se až příliš často neopakují v našich dnech smutné příběhy těch, kteří o sobě tvrdí, že plní odkaz zakladatele křesťanství, přičemž praktická skutečnost je tomu hodně vzdálená... To by pak byla docela nechutná blamáž. Nezdá se vám??? Tak to přece Ježíš nikdy nedělal.

II. SKUTEČNOST

1. Žena: Už bylo řečeno, že v prorocké symbolické řeči žena zpravidla představuje církev. To potom znamená, že **ženy** budou v tomto případě asi logicky představovat církve... Jinak by potom tato symbolika ztrácela smysl a logiku.

Že jich je sedm a proč, o tom už byla řeč. Nemůže to potom znamenat nic jiného, než že všechny církve, nebo téměř všechny, se podobného „**koketování**“, které je popsáno v první kapitole, účastní. Nebo se na něm alespoň občas podílí, i když oficiálně takový status nemají, nebo ho nepřiznávají. Taková je skutečnost, ať proklamuje kdo chce co chce. Praktické konání v té či oné oblasti, je totiž výmluvnější, než jakékoli verbální konstrukce, či vytáčky. Kdyby tomu bylo jinak, potom by prorocké slovo klamalo. To myslím, ani ten nejodpadlejší křesťan nebude ochoten potvrdit. Pak by zcela ztratil tvář a jde přece o to, tvář si zachovat a alespoň „udělat dojem“, když nic jiného... To ale zakladatel křesťanství - Ježíš - zásadně odmítal. Takové lidi, nazýval „**pokrytci**“. Milí čtenáři, jen se pozorně rozhlédněte ve svém křesťanském okolí. Budete-li mít dostatek vnitřní odvahy, jistě dáte tomuto kritickému pohledu na celý problém za pravdu. Ježíš dokonce důrazně takové pokrytce varoval, aby

si nemysleli, že mohou utéct před hněvem Boha, kterého svým jednáním dráždí a uráží.

2. Muž: Tyto vrtkavé a nestabilní ženy – církve – se snaží zaštitit se Ježíšem zakladatelem křesťanství. K němu se mnoho lidí hlásí a přivlastnili si jeho jméno. Žel, že jenom jméno. Jeho vůli, jeho odkaz a zásady jsou kompromitovány (zlehčovány) směřováním se s nebiblickými způsoby dogmatiky a uctívání. (Později o tom bude samostatné pojednání.)

To velmi poškozuje jeho jméno, takže když mnozí vidí, jak ti, kdo se zaštitují jeho jménem nedělají to, co ON si přeje, a jaký odkaz zanechal, raději nechtějí s křesťanstvím mít nic společného. Důsledkem toho je potom nevěra a zatvrzelost, což je opakem toho, co si Ježíš a Bůh Otec přáli. Přáli si, aby ztracený člověk, kterého „zformovali“ a jemuž vdechli život, byl zase přiveden zpět do společenství se svým Otcem. Tento úkol splnil Ježíš za nevídanou cenu. Uvědomíme-li si, že nedotknutelný Bůh se tak snížil a stal se člověkem, (Ježíš byl skutečným a nedotknutelným Bohem než se stal člověkem.) potom jistě pochopíme, že takové „kupčení“ jeho následovníků s nebiblickými a téměř pohanskými způsoby života a učením, mu bude působit velkou bolest. Je to také neslýchané pohrdání jím samým a jeho zásluhami o naše blaho a štěstí. Sám Bůh Otec řekl: Žádný jiný, ani žádné jiné jméno nemůže přivést člověka zpět. (Sk. 4,17), ani Ježíšova matka, Marie, jak učí někteří, nemůže zastupovat člověka před Bohem. To potvrzuje apoštol Jan, který znal ty nejtajnější budoucí události, z nichž některé nám zaznamenal například u Jana 5,22. I ap. Pavel, poznal Ježíšovu cenu. Čtème Sk. 17,31. Všichni kdo se podobných věcí a skutků, jenž jsou popsány v bodu 1 a 2 byť jen zúčastňují, budou muset vydávat počet v den soudu tomu, kterého k tomu Otec určil, ale jehož si nevážili a kterého svými postoji a činy kompromitovali. Platí to pro všechny bez rozdílu, pokud svých činů nebudou litovat a neodčiní je patřičným pokáním. Ani ty nejvyšší funkce a úřady jim nemohou pomoci. Uvědomují si to??? Ještě je čas. Jak dlouho bude ale trvat – nevíme. Může se stát, že zítřek už pro někoho nebude, co potom? Nemáš-li záležitosti

s oním mužem, kterého k tomu Bůh vyvolil, v pořádku, co pak uděláš? Dělat se dá něco jenom „**dokud dnes se jmenuje ...**“ Žid 3,13.15.

3. Budeme jíst vlastní chléb: V této části uvažování jistě nepůjde o chléb jako o potravu člověka. Už přece nežijeme v symbolech, ale prožíváme skutečný náboženský život dnešních dnů.

Zjistili jsme, že pokud jde o symboly, chléb zmiňovaný v prorocké mluvě tedy neznamená chléb jako pečivo nebo stravu. Také jsme poznali, že se bude určitě jednat o tak zvanou „duchovní potravu“, kterou se křesťané „živí“: Konečně každá ideologie má jistou „duchovní potravu“, kterou se stoupenci té které politické linie „syť“ a podle toho také formují svůj praktický život a činy. Ze společenského a také politického života jsou dostatečně známy některé příznačné projevy toho či onoho uskupení, podle toho, jakou životní filozofii vyznávají. Tak například „zelení“ jsou známí tím, že se vehementně zasazují za ochranu životního prostředí a přírody. Jiní jsou zase organizováni ve spolcích na ochranu zvířat, to se potom projevuje i v jejich životě a zvláště v jejich skutcích, takže brání jakémukoli ubližování fauně v přírodě. Jiná ideologie naopak zase vyznává takzvaný „třídní boj“, v jejich pojetí to znamená, kdo něco má a vlastní, lhotejno jakým způsobem toho dosáhl je tvůj třídní nepřítel a je mu to potřeba vzít a rozdělit mezi ostatní, aby všichni měli stejně. Potom přijde zase jiná ideologie, která to všechno společné opět **některým** vrátí, způsobem, jehož tajemně znějící význam neznamená nic jiného, než nezákonné obohaceni se, takže zase jiní jsou bohatí a ti dříve majetní zase chudí. To jsou důsledky běžných životních ideologií společnosti. Lidé „**jedí svůj vlastní chléb**“, živí se vlastními názory, nebo také můžeme říci svými vlastními myšlenkami (duchovním chlebem) a důsledky??? Sami si prosím odpovězte, a to budete ještě moci při tomto uvažování několikrát. Ale vraťme se zpět k náboženskému způsobu života. Pořád tam totiž zůstáváme, přestože jsme udělali malou odbočku proto, abychom si některé věci názorněji ukázali a lépe pochopili.

Je křesťanský život lepší, horší nebo stejný jako světský? Budeme-li skutečně upřímní sami k sobě, potom dojdeme ke zjištění, že křesťanský život se o mnoho neliší od běžného společenského života. To proto, že světské způsoby, v mnoha okolnostech zaujaly místo Kristových zásad. Často je slyšet jakoby advokátskou obhajobu negativních skutečností: **„No časy se mění ...“** Jakoby se Kristus a jeho zásady také měnily s tím, jak se mění jednání a okolnosti lidí. Nenajdeme příliš mnoho rozdílů ani uvnitř křesťanského společenství církví. Proč? Inu proto, že se křesťané v církvi neřídí testamentem, který jim zanechal jejich Pán. Toho sice verbálně vzývají a neustále o něco prosí, jeho vůlí a přáním se ale neřídí ... Proč? Inu **„svět se přece mění ...“** Nemůžeme si dovolit zaostávat. Musíme přece držet krok s dobou. Jak by na nás potom pohlíželi ostatní křesťanská společenství? Kromě toho, že až příliš často a bez ostychu přejímáme to, co není kristovské, a tím vlastně **„jíme svůj vlastní chléb“**, jdeme stejnou cestou jako starý Izrael s vědomím, že máme pravdu, ale pravda nemá nás. Jaké asi může být finále takového náboženského života? Posud'te sami prosím.

4. Rouchem svým se odívat: Toto prohlášení souvisí do značné míry s předchozím uvažováním. Mnozí křesťané a jejich církve si hodně zakládají na svém tradičním postavení v minulosti, nehledíc k tomu, že vůbec nezáleží na tom, jak je které společenství staré a tím snad originálnější nebo původní.

Jediné, co je důležité je, jak se moje poznání a učení církve srovnává s učením zakladatele a Pána církve. Souhlasí-li teorie poznání s praxí života, pak je vše v pořádku. Jestliže ne, potom je třeba pátrat proč tomu tak není. Když se křesťané, setkají s pravdou, pak je jejich reakce různá. Nejčastěji ale říkají: „Zůstanu v tom, v čem jsem se narodil.“ Přitom jsou srozuměni s tím, že pravda je taková, jak ji představuje Písmo. Ale zvyky, chování a tradice společnosti, ve které žijí, jsou zjevně v rozporu s Písmem. Přesto se celá řada dobrých lidí neodvažuje následovat pravdu. Raději se budou oblékat do starého, evidentně špinavého (z pohledu Písma) roucha, než by se odhodlali udělat nejvýhodnější výměnný

obchod, jaký se kdy člověku může podařit. Takovým starým rouchem mohou být různé tradiční nebiblické výklady Písma, eventuálně zvyky, které postrádají biblický základ a nebudují nový charakter tak, aby se podobal, charakteru Ježíšovu. Jediné, co On bude oceňovat až si přijde pro své následovníky bude to, zda jsou oděni novým rouchem (charakterem), místo starých a tradičních zvyků, zděděných po rodičích nebo převzatých z pokladnice církve. To ale bude málo na to, aby se takový člověk, byť křesťan zanesený v matrice, mohl bez obav setkat se svým pánem. Téměř všechny křesťanské církve shodně prohlašují, že Písmo je měřítkem jejich víry. Ale jeho výklad podřizují svým ustanovením. Mnozí uznávají jen Nový Zákon. Říkají, že Starý Zákon byl jen pro Židy, přestože si v Novém Zákoně mohou přečíst, že: „**Všeliké Písmo od Boha je vdechnuté a užitečné.**“ Jak potom rozumět takové logice?

5. Chceme se jenom po tobě jmenovat: Je až podivné jak všechny církve stojí o název křesťanské. Žádná z nich nechce, být považována za nezávislou, nebo jakousi samostojící.

Z toho se dá rozpoznat určitý kredit tohoto názvu, vzbuzující jistou důvěru a vážnost. A to navzdory tomu, že mnozí příslušníci takových církví nijak zvláštní vírou v toho, k němuž se oficiálně hlásí, neoplývají. Vůbec jim nevadí, že svými názory a postoji nemusí t tomuto jménu dělat „dobrou reklamu“, hlavně že nesou takové jméno. Proto jsou ochotni a připraveni mnohé obětovat, dokonce se i zpronevěřit určitým zásadám, které samy o sobě jsou dobré a v pořádku. To vše jen proto, aby byly celým křesťanským společenstvím také bez výhrad považovány za křesťany, i když někteří je za křesťany nepovažují. Abychom tomuto logickému nesmyslu porozuměli, musím ve stručnosti uvést jeden konkrétní příklad.

Uprostřed padesátých let minulého století, vznikl v Americe, v zemi náboženské svobody, podivný mezicírkevní náboženský konflikt. Jistá skupina protestantských církevních činitelů obvinila jinou protestantskou skupinu věřících a označila ji za nekřesťanskou. Důvody nebyly fundamentální, ale zástupné a možno říci fiktivní. Církev ASD,

kteřá byla duchovním i „**sesterských protestantských**“ církvi obviněna z toho, že není „křesťanská“ svým založením a postojem ve skutečnosti „křesťanskou“ byla, a její „křesťanství“ bylo dokonce mnohem kvalitnější a zásadovější, než těch, kteří je zpochybňovali. Samozřejmě, že obviňovaným šlo o to, aby byli počítáni mezi křesťany. K tomu, aby se tak mohlo stát, si obviňovatelé kladli z hlediska Písma takové požadavky, které nebylo možné z fundamentálního a dogmatického hlediska vůbec splnit. Byla by to zpronevěra Písmu, na němž jsou základy křesťanství zakotveny. Nakonec vše skončilo tak, že z obou stran došlo k nějakému kompromisu jenom proto, aby se nechutný a vykonstruovaný spor, který otravoval náboženské klima, nějak vyřešil. Tato událost, o které ostatně většina křesťanů, jichž se to týkalo ani neví, protože spor probíhal mezi „bossy“, byla nechutným komplotem proti křesťanské církvi, která se ustanoveními danými jejím zakladatelem, snažila řídit i v praxi. A tak docela po zásluze a po právu, jim záleželo na tom, aby se „**po něm také jmenovali...**“ **Nechutné** dohadování sice skončilo, ale na jeho následky jeden z představitelů obviňované církve, kterému skutečně záleželo na opravdovém a skutečném stavu a nejen jakési pomyslné příslušnosti, nedlouho potom kvůli nervovému vyčerpání zemřel. Nešlo mu jen o jméno, ale také o zásady, které hájil až do konce. Tak tomu ale nebývá vždy, jak uvádí náš text.

6. V ten den... Uzavřeme naše společné uvažování konstatováním, že asi nikdo z nás si netroufne takový den označit. Co ale můžeme udělat, je pilně studovat znamení doby a na nadcházející události se připravit, abychom nebyli zaskočeni neočekávaností takové chvíle. Ježíš svým učedníkům na jejich otázku, kdy to bude, sice neoznámil datum, ale řekl jim, jaké budou průvodní znaky a znamení takového času.

A dodává: „**Aj předpověděl jsem vám**“ **Mat. 24,25**. Při jiné příležitosti, když s nimi hovořil o věcech, které se **budou dít**, dodává „říkám vám to dříve, než se to stane, abyste potom až se to bude dít, uvěřili.“ **Jan 13,19 ...** Až se některé věci z toho, co je prorocky formulováno oním „**V ten den**“ skutečně budou dít, potom poznáme ... ale jen za předpokladu, že budeme

nejen znát předpovědi Písma, ale také když budeme skutečně připraveni a ne překvapeni.

To znamená nést nejen jeho jméno, ale hlavně mít moc jeho charakteru, který dokáže měnit to, co se dříve jevilo jako ztracené a nemožné. Jestliže tomu tak není, nehledejme příčiny a důvody jinde, v okolnostech, v prostředí, které se nám nezdá být příznivě nakloněné.

Výsada křesťanství spočívala v tom, že dokazovalo přetvořující moc Kristovy povahy. Tato moc působila na kohokoliv, ať to byl posedlý ďáblem nebo jen obyčejný rybář či pastýř, nebo dokonce člen užšího vedení tehdejší elity náboženského života společnosti, kníže Nikodém. Takový byl vliv křesťanství. Chybí-li dnes křesťanství takový vliv, musíme se podívat do vlastních řad a tam hledat příčiny, ne se vymlouvat, nebo dokonce obviňovat všechno kolem sebe. V dnešní komplikované situaci v jaké svět je, by křesťané měli být oním pověstným „světlem v tunelu“, které by ukazovalo východisko. Křesťané by se měli ptát sami sebe, zda mohou složitým problémům světa nějak pomoci. A když dojdou k poznání, že mohou, pak by měli být skutečně nápomocni k jeho uzdravení ...Nebylo by nic horšího, než zjištění, že „zakopaný pes“ našeho neúspěchu a naší neschopnosti a slabosti je v nás samých. Nejsmutnější by snad mohlo být, jen zjištění, že někdo jiný v našich řadách, než Kristus otáčí kormidlem křesťanského směřování a řídí a rozhoduje co, jak a kdy se bude dělat a dít.

Potom by se dnešní křesťanství skutečně ocitlo v pozici oněch „**sedmi žen**“ které se drží jednoho muže ... avšak dělají si, co se jim zachce a zlíbí. Alibisticky spoléhají na to, že jsou přece vyvolení, „**křesťané**“, a nemůže se jim nic stát. Zaštitovat se něčím jménem a dělat něco podle svého jsou dvě věci, které nemohou být směřovány. Každý je zodpovědný sám za sebe a nemůže se vymlouvat nebo spoléhat na to, co někdo jiný říká, nebo dělá.

Dnešní křesťané, nebo alespoň jejich část či jednotlivci, se ale domnívají (nevím proč), že když to dělají jiní, mohu to dělat i já. To je přece nejen nelogické, ale téměř „bláznovské! Přejímání různých nebiblických principů, **nekristovských** způsobů a formulací, pod pláštíkem ekumenické jednoty, je „**nekřesťanské**“. Uvědomujete si to? Jednota křesťanství, to ano. Ale ta je podle Písma jiná, než ta, která je tímto hnutím proklamovaná. Posuďte sami:

Jan 17,21. „Aby všichni jedno byli, jako ty Otče ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby svět uvěřil, že jsi ty mne poslal.“

Pokud půjde o podobnou „ekumenu“ jako je tento úryvek z „velekněžské“ modlitby Kristovy prosím, bude vše v pořádku. Bude-li to ale v takovém duchu, jako motto z Iz 4,1, pak to znamená, že si chceme dělat co, a jak budeme chtít, hlavně, že neseme název „křesťanská církev.“ V tomto případě to nemá, ve smyslu našeho textu, s jednotou, za kterou prosil zakladatel křesťanství, nic společného. Je evidentní, že každý si dělá, co chce, a jak se mu zlíbí, nikoli podle výslovného přání a vůle Ježíšovy. Ta přece musí být pro všechny křesťany rozhodující, a ne církevní koncily, rady zasedání, či synody. V opačném případě je možné posuzovat všechno ve světle verše, který jsme spolu studovali.

DVA SVĚTY - STEJNÝ PROBLÉM

Tak by se dal nazvat stav a situace dnešních dnů, v níž se nachází současné lidstvo, zvláště pak ti, kteří se nazývají křesťané. Právě křesťané musí každou chvíli řešit obtížné dilema: Co je pravda a jak ji rozpoznat? Svět Starého zákona a dnešní dobu přece nelze srovnávat namítají někteří, a není jich málo. Lze, nebo nelze? Tak rozdílné světy nemají nic společného, říkají. Tak to zkusme posoudit a uvidíme.

Doba, ve které žijeme, přináší téměř každý den nové a překvapující zprávy. A jsou to události téměř neuvěřitelné. Kdo by si před nějakým časem jen pomyslel, že je možné sestřelit ze země letadlo s téměř 300 lidmi? Nebo najet do davu lidí na tržišti a odpálit při tom nálož v autě? A výsledek? 90 lidských životů zmařených pro nic za nic! Jak je možné defraudovat stamiliony, často i miliardy, lidmi vysoko společensky a politicky postavenými, či neuvěřitelně kruté zmasakrování nevinných lidí, jenom proto, že nejsou muslimové a jinak smýšlejí? To všechno dnes vidíme ve společenském, náboženském, obchodním a průmyslovém životě. Všude dochází k rychlým a často násilným převratům, které otrásají lidstvem. Nikdy se nesetkávali lidé s tolika potížemi a těžkostmi a nikdy také nebylo na jednotlivce kladeno tolik požadavků a povinností, jako v dnešní době. Není divu, že mnozí nad tím krouť hlavou a sami sebe se ptají: Kam to všechno spěje? K jakému konci směřuje vývoj toho všeho? Někteří, a často právě ti, kteří jsou zataženi, ať už vlastní vinou nebo nezaviněně, do výše popsaných trestuhodností, se potom ptají: Kdy už to všechno skončí? Bude to mít vůbec konec? A povzdechnou si: Kdyby už to všechno skončilo! Konec všech věcí? Pro někoho je to snad příliš divná představa hraničící s náboženskou fantazií, kterou hlásají někteří náboženští vůdcové. Ti si přihřívají na oprávněných obavách mnoha lidí

svojí vlastní „polívčičku“ a stupňují obavy, popravdě obavy oprávněné, do neskutečných rozměrů. Líčí apokalyptické události konce světa v neskutečném světle tak, že to se skutečnou realitou, kterou popisuje Bible, má málo společného. Dopouštějí se tím záměrného zkreslování, sledují své vlastní zájmy a tak zrazují křesťanskou zásadu, pomáhat lidem žijícím v bludu a neznalosti. Neznamená to ale malovat zase naopak lidem všechno na růžovo a říkat: Nic se neděje, buďte klidní, vše je v pořádku. Mírové smlouvy se uzavírají jedna za druhou, jak to, že se bojíte a máte obavy? Hospodářství prospívá, výroba roste. Také v oblasti poznávání a výzkumu se dějí neobyčejné pokroky. Jsme na dobré cestě k tomu, že za „pár roků“ nebudeme snad ani stonat v důsledku toho, co už věda a výzkum dosáhly. Ale skuteční výzkumníci a skuteční vědci vědí, že je mnoho záhad a tajemství, které se sotva kdy podaří poznat. Dosud existují přinejmenším dvě tajemství, dva přírodní zákony, které stále zůstávají skryty vědě a lidstvu. Je to tajemství života a smrti a zákon vzniku a zákon zániku. Tedy přece tajemství. Je to upřímné přiznání moudrých tohoto světa.

Bible říká: „**Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství svým služebníkům prorokům.**“ **Amos 3,7.**

Vždycky, když Bůh zamýšlel cokoli udělat s lidmi, nebo městy pro jejich budoucnost a osudy, pokaždé to nějakým způsobem dal najevo. Byli to proroci, nebo lidé, které použil pro tento úkol. V počátcích lidské civilizace to byl Noe (**1.Moj.6,5.11**). Později, v případě Sodomy, zase použil zvláštní posly (**1.Moj.18,20**). Když měl být postižen Egypt hladem, zjevil Bůh tuto skutečnost faraonovi skrze zvláštní sny, jejichž význam objasnil (vysvětlil) jeho služebník Josef. (**1.Moj.41 kap.**) Nabuchodonozor byl zase varován snem a Daniel sloužil jako zprostředkovatel. (**Dan.2 kap.**) Konečně, v případě bezbožného Ninive, posloužil nepopulární zprávou prorok Jonáš. (**Jonáš 3,1-5.**) To bylo všechno v dávné minulosti, ale co Bible říká k současné době? Je o tom nějaká relevantní zpráva? /podstatná, závažná, rozhodující, důležitá.../ Ano je, a velmi důležitá. Nový zákon o ní hovoří v **ep. Židům 1,1. Častokrát a rozličnými**

způsoby mluvíval někdy Bůh... rozličné způsoby jsme před malou chvílí sledovali a to nebyly zdaleka všechny, byly to jen ukázky. Text epištoly pokračuje: **... v těchto pak posledních dnech, mluvil nám skrze Syna svého.** Co konkrétně řekl sám Boží Syn by vydalo na hodně stran papíru, což si v našem případě nemůžeme dovolit. Ale každý může vysledovat v evangeliích, co Ježíš řekl stran tohoto problému. Kromě toho, speciálně ohledně konce všech věcí, promluvil nedlouho před svou smrtí a zapsal to **Matouš ve 24. kapitole** svého evangelia. Události a znamení doby konce se nenápadně shodují s koncem hlavního sídla židovského národa.

Neotálejte a prostudujte si tuto kapitolu pečlivěji než je obvyklé a poznáte, že některé události se víc než nápadně podobají těm dnešním. Mimo to, některé pasáže z Ježíšových promluv dokreslují to, co naše doba právě prožívá. A to zvláště na poli náboženském, ale i společensko-sociálním.

Zpodobenství, která vypravoval Ježíš, poznáváme, že celková připravenost na nadcházející událost, nebyla tak dobrá, jak vzhledem k její důležitosti měla a mohla být. Nevěsta, v tomto případě církev, není připravena na příchod ženicha! Je to snad dnes jiné? Je pravda, že nevěsta neznala přesný čas ženichova příchodu. Nevěstu představují církve čekající na Pána svého života. Neví, kdy ženich přijde. Počínají si ale tak, jako kdyby snad ani neměl přijít. Očekávání tu snad je, ale příprava téměř žádná. Všichni ale svorně prohlašují, že čekají, ale připraveni jsou jen někteří.

Tak tomu bylo vždycky

říkají mnozí. Bylo i nebylo. Zatímco války, převraty, mor, hlad a nepravost nesly sebou bídu a chaos, v náboženském životě zase bludy připravují lidi o nejlepší duchovní „statky.“ Současně s bludy, které ničí křesťanská společenství, tak zase na druhé straně jde světem vpřed evangelium, poselství pokoje a získává vítězství. V civilizovaných zemích moderního světa to není tak masově patrné, ale v zemích třetího světa

je to obdivuhodné, soudě podle různých zpravodajských serverů, poskytujících služby svým zákazníkům. Evangelium, radostná zpráva, má a měla moc už tehdy, v době svého vzniku. Samotný autor této zprávy, Ježíš, ač byl v pohrdání u svých protivníků, věděl, co o něm prohlašovali jeho odpůrci: **Jan 7,46**. To bylo pozoruhodné. Skrývalo se za tím něco mnohem důležitějšího než jenom proklamace a teorie. Neznám přesná čísla do kolika jazyků je přeložena Bible, ale i kdyby byla přeložena úplně do všech co existují na světě, i do těch nejzapadlejších, co by to bylo platné, kdyby za tím nestál také příkladný a potvrzující život těch, co evangelium přinášejí? To se skrývalo za slovy Ježíšových odpůrců když řekli: „**Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento.**“ **Jan 7,46**. A co víc? Žádný učenec, ani ten nejmoudřejší člověk tohoto světa, se neodvažoval tvrdit, že jeho učení bude jednou hlásáno po celém světě. Ježíšovo evangelium se zvěstuje po celém světě, na svědectví všem národům; - a potom? Potom přijde skonání. To přece není radostná zvěst, říkají někteří... Je a není. Jak pro koho. Pro ty, co podle zvěstovaného evangelia žijí, a to je případ mnoha evangelistů ve třetím světě, je to radostná zpráva, protože ten, pro něhož zde svědomitě pracovali, naplní konečně jejich očekávání. Na této zemi si museli mnohé pohodlí a požitky odepřít. Na druhé straně ti, co křesťanskému Pánu tady sloužili jen formálně a rádi si užívali to, co svět a okolnosti nabízely, ti žel, nebudou jásat. Budou mezi těmi co budou volat: „**Hory a skály padněte na nás**“ (**Zj.6,16**).

Události posledních dnů, bludy v náboženském životě, zvěsti o bojích, povstání, hlad, mor, zemětřesení, rozmnožení nepravosti a podobně, jakož i kázání evangelia ve všech částech světa, je výmluvným znamením, že cíl věrných křesťanů je blízko. Tento názor o konci věků a sklonku dějin lidstva není založen na jakýchsi domněnkách, ale na prorockém slově, což je řeč samotného Boha. Písmo o Bohu říká, že není možné, aby klamal, to znamená, že nemůže říkat, co není pravda. Bylo by dobré, aby každý, kdo čte tyto řádky pochopil, že křesťané tu nejsou proto, aby říkali jako politici a jim podobní: nebojte se, všechno je v pořádku, mír je zajištěn a podobně. Kristus používá přirovnání ze života své doby. Na př. vztah mezi pánem a služebníky. **Mat.24,45**. Pán byl povinen, a dnes to platí

ve stejné míře, dávat služebnictvu co mu patří – jídlo v pravý čas a jiné potřeby, nutné pro službu. Jen sobci a nevěrní páni šidili své služebnictvo. Křesťanský svět má podle tohoto příkladu povinnost varovat před blížícím se koncem. Tuto povinnost z nich nikdo nesejmul a dosud trvá. To je vyjádřeno souslovím „**Pokrm včas.**“ Pro každou dobu má Stvořitel důležité poselství. Také Jan Křtitel, apoštolové a rovněž reformace měli důležité poselství pro svoji dobu. I my máme významné poselství pro naši dobu, jenž zní: Přichází doba posledního soudu! Kristus sám dal svým následovníkům vědět, co svět čeká a co se bude dít, jak sled událostí bude vypadat a přeje si, abychom tento „scénář“ představili lidem věrně a nefalšovaně. Není to snadné, protože od svých náboženských vůdců a politiků lidé slyší jen samé příjmnosti, přestože skutečnost je právě opačná. Lidé rádi slyší dobré zprávy a tak se „utěšují“ falešnými nadějemi raději, než aby přijali poselství o méně nadějných vyhlídkách a zařídili své životy podle toho. Světem jde důležité poselství o blížícím se konci všech věcí, současně však poselství o tom, jak se zachovat, aby k nejhoršímu nedošlo. Svět očekává vysvobození a rozřešení mnoha a mnoha potíží od jinud. Ukolébává se sliby a nepravým líčením možností, jak z toho ven. Mluví se o světovém odzbrojení a sblížování národů a tak se zastírá pravá skutečnost. Přesný opak je pravdou. Zbrojí se čím dál tím více a sbratřování národů, to je klam, který musí každý vidět, není-li slepý. A to, co se děje ve světě, není vlastně nic nového.

Dějiny se opakují

Mnozí nebudou souhlasit s tímto názorem. Říkají, že dějiny postupují lineárně a ne cyklicky. To je jen částečná pravda. Kdysi jsem s jedním duchovním o tomto problému diskutoval a on svehpě zastával už zmíněný postoj, zatímco já jsem byl zčásti podobného názoru, ale přitom jsem namítal, že v jistém smyslu cyklicka nepopírá linearitu. Snažil jsem se mu ukázat, že je tomu tak téměř ve všech lidských oborech. Zákonitost cyklicky a přitom pohybu vpřed (linearita) se vzájemně nevylučují. Na

docela obyčejné „**módě**“ jsem mu ukazoval, jak se s odstupem pouhých 30-40 let vrací tam, kde už kdysi byla, s tím, že postupuje vpřed v důsledku určitých modernějších trendů. Dlouhé sukně až na zem, to už tu bylo v devatenáctém století. Pak se sukně zkrátily na docela umírněnou a přijatelnou délku. Potom se délka začala zkracovat do té míry, že to vyvolávalo eroticko-smyslné asociace. Načež se sukně pozvolna prodlužovaly a dodnes se tak nosí. Ale současně zase „**letí**“ minisukně. Nakonec duchovní přiznal, že to tak je. Poté jsme mohli souhlasně konstatovat, podobné je to v politice, staré i moderní, v náboženství a jiných lidských činnostech. Ale zpět k myšlence, že dějiny se opakují. Všechno, co tady teď je, už tu někdy bylo. V tom je ta cyklika. Linearita je v tom, že je to modernější a přizpůsobené momentální poptávce. Je v tom jistý plán a nejsem si jist čí. Není to tak jednoduché říci, zda je to plán prozřetelnosti nebo jeho protipólu. Zatím se obě „**veličiny**“ v této záležitosti jakoby střídaly. Ale plyne z toho, kdo je pánem dějin. Lidstvu nezbyvá než to respektovat. Dějiny začínají Babylonem a končí rovněž Babylonem, ale moderním. V tom spočívá cyklika. Linearita je v tom, že současný Babylon je zřízení mnohem, mnohem dokonalejší a modernější. Důležité bude uvědomit si, co mají společného. Bohatství a vojenská moc neuchránila slavný Babylon před neodvratným pádem v VI. století před Kristem. Nabízí se srovnání na základě jisté cyklicky, nebo také periodicity, což je téměř totožné. Je to určité vracení se jistých zákonitostí po určité době. Na základě této teorie ani „**Babylon**“ moderní doby, přes všechen vyhlášený pokrok a moudrost, nebude moci obstát. Prorocké slovo, které vyřklo nad novodobým Babylonem rezultát, je podobné tomu starému. Konec je neodvratný, jen se neví kdy a v „**kolik hodin**“ k němu dojde. Konec říše tehdy nastal, protože nepravost naplnila míru. Co můžeme říci o nynějším lidském pokolení? O tom mluví prorok **Abakuk 1,5. ...dělám dílo ve vašich dnech, o němž když vypravováno bude neuvěříte.** Z tohoto posledního zjištění, ale zcela jasně plyne, kdo je pánem a režisérem dějin! A nikdo tomu nemůže zabránit, ani ten, který se od počátku snažil majestátnímu režisérovi dějin do toho „**fušovat**“ a překážet mu. Je k zamyšlení, že národy většinou nikdy nevěřily výstrahám proroků a moudrých lidí. Tak jako Babylon dopadli později Židé, ač

předtím byli Bohem vyvolení a z jejich středu vyšli proroci kterým Bůh zjevil budoucnost národů i konec všeho. Tak, jak nakládali s Božími posly – proroky, tak později jednali i s nejvyšším vyslancem Božím, Ježíšem Kristem. Proroky zaživa kamenovali, mučili a většinu jich zabili. Později jim stavěli pomníky a ozdobovali jejich hroby. Dávno před tím, než totéž spáchali na Božím vyslanci, Ježíši Kristu, o tom s předstihem několika století mluvil Bůh, takže se židé mohli takového jednání vyvarovat, kdyby chtěli. **Iz 54,10.** Proč si z prorockých výstrah nevzali ponaučení a zlehčovali je? Povíme si o tom něco v další části našeho uvažování a pokusíme se zjistit, nehrozí-li podobné nebezpečí dnešnímu křesťanstvu obecně.

Struktura židovského myšlení

Stavba, uspořádání a vnitřní řád židovského myšlení byla směsice někdy přepjatých zvyků. Byl to důsledek vedení jejich duchovními vůdci. Navenek bylo obdivuhodné a až neskutečné, uvnitř byla ale prázdnota ducha. Tak tomu bylo v případě jejich duchovních vůdců, učenců, zákoníků a posléze několika skupin elitních vůdců, kteří se mezi sebou potírali v dogmatických otázkách, (viz. farizeové, saduceové, zeloté.) Především kněžím a vůdcům lidu chyběla pokora ducha, což mělo neblahý vliv na lid. Navenek se jevíli jako zbožní, ale ve skutečnosti byli pokrytci. Při příležitosti jedné veřejné promluvy je Ježíš veřejně nazval pokrytci a osmkrát nad nimi vyřkl běda vám! Nikdo od něho nikdy neslyšel tak přísné hodnocení. Zato oni sami sebe hodnotili až neskutečně dobře. Stojí za to této kapitole věnovat čas, **(Mat 23)** a poznáte sami, co všechno museli slyšet. Přitom takoví lidé „evangelizovali“ jiné. Sám Ježíš o jejich evangelizaci řekl: Když se vám podaří někoho obrátit, uděláte z něho dvakrát horšího člověka než jste vy sami. To jsou slova, která znějí až neuvěřitelně. Taková byla struktura židovského náboženství, díky elitě, která měla velký vliv na zbožnost lidu té doby. Elita národa způsobila, že tak dopadl poslední Boží vyslanec, jeho Syn, v řadě těch,

teré k nim po staletí Bůh posílal, aby je zachránil. Marně. Důvod? Je jich více, ale především záchranu odmítli. Podobně je tomu i dnes. Proti takovým postojům nemůže Bůh nic dělat. Posílal k nim různé posly, proroky a působil na ně skrze Svatého Ducha což je jediný prostředek, jak odvrátit člověka od zlé cesty a špatných sklonů. Otupováním svědomí a pozměněného vnímání celých skupin lidí, dojde nakonec k tomu, že už nebude jiné cesty, než působení zákonitosti **příčiny a následku**. Tuto skutečnost nemůže Bůh nijak „obejít“, aby odlehčil situaci. Uvědomíme-li si, že po celá celá staletí, Bůh hledal a připravoval různé možnosti záchran, které si ani nedovedeme představit, jak by potom mohl někdo říci, že Bůh svůj národ krutě ztrestal? Ano trest to jistě byl, jeho autor ale nebyl Bůh. Bezbožnost, a tou nezávislost a svévole určitě je, se sama trestá, podle již zmíněné zákonitosti **příčiny a následku**. Písmo to potvrzuje: **Job 15,20**. A co víc? Před tím není úniku. (**Job 34,22**). To všechno věděli duchovní vůdcové lidu a místo, aby vzdělávali a učili své svěřence, obraceli jejich pozornost k tradicím a pomníkům své jedinečnosti. I o tom se Písmo zmiňuje a ukazuje, jak ošidná filozofie to je. (**Jer. 7,3,4**). Největší chyba, které se dopustili židovští vůdci, ale teprve měla přijít. Nazveme-li ji tragédií bude to asi nejvýmluvnější a zcela výstižné. Chyby, někdy dokonce fatální chyby, se dají ještě odpovídajícími kroky napravit. Tragédii ale už nikdy a ničím nespravíme. Je to nevratná záležitost, se kterou se už nedá nic dělat. Je to, jako s vypuštěnou střelou. Ta se také nedá zastavit, nebo jinam nasměrovat, aby nezpůsobila neštěstí. Židovští vůdcové celá staletí studovali Písma Starého zákona a v něm různá proroctví, zejména pak ta, která jim ukazovala na příchod Mesiáše. Když přišel podle proroctví, tak o tom nevěděli, až na několik výjimek těch, kteří pokorně a naprosto oddaně sloužili Bohu, bez předsudků v pokoře. Přitom proroctví jasně mluvila o způsobu jeho příchodu a pobývání na zemi. Musíme ale říci, že hovořila o obou způsobech jeho příchodu, prvním i druhém. Jejich tragédie ale spočívala v tom, že zaměnili slávu jeho druhého příchodu s příchodem prvním, kdy se měl narodit, jako člověk a po pravdě řečeno, člověk nijak slavný. Mohli a měli to vědět, ne se vyhřívat na výsluní nezasloužené slávy a s hrdostí říkat: Jsme Boží lid. Jejich duchovní vůdcové po celá staletí měli k dispozici prorocká

sdělení, která k nim Bůh skrze své služebníky promlouval, výsledek to ale nepřinášelo. Kdyby kněží, zareagovali podobně jako obyvatelé v Ninive po Jonášově výstraze, všechno mohlo dopadnout mnohem lépe a lid by se také nechal „obměkčit“ ve svých postojích. Docházíme k závěrům, že lidé měli velkou vinu, ale vina jejich vůdců, v tomto případě kněží, byla mnohem větší. Všechno špatné a zcestné jednání musí být posuzováno podle Písma. Přečtěte si, jak posuzuje Bůh a Ježíš takové jednání a jakou „odměnu“ za to komu dává. **(Lukáš 12,47.48)**. Závěr, který z toho plyne není pro ty, kteří takovou povinnost měli, vůbec pěkný. Dnes je právě tak aktuální jako tomu bylo tehdy. Je povinností kněžstva se, nezávisle na svých přátelích nebo oblíbencích, řídit objektivně, spravedlivě, nestranně a hlavně podle biblických zásad. Každý může a musí sám posoudit, zda se tak děje, nebo jak se to děje. Jedná-li někdo nesprávně, stranicky, nebo podle vůle Páně, Ježíš zřetelně říká, co za to. To není strašení, to je výrok Páně a jeho slovo se jistě splní, nedojde-li k nápravě. Tak praví Písmo. To není žádná konstrukce pisatele ani nikoho jiného. To je zakotveno v zákonitosti **příčiny a následku**. Ale musíme po pravdě přiznat, že Bůh není takový, aby hned po jednom nebo druhém „zakopnutí“ ihned uplatňoval následek, tedy trestání. Je-li ale na tuto možnost vypočítavě spoléháno, důsledek jistě přijde. A to byl právě případ vůdců Izraele. Měli mnoho příležitostí zlepšit svůj přístup a polepšit své jednání. Všechno ale bylo marné. Následující místa Písma to potvrzují: **Jer. 7,3.5.** porovnej s **Jer. 18,11.** a **26,13**, dále potom s **Jer. 35,15**. Často nahrazovali jasnou Boží řeč, svými názory a záměry a tak se dopouštěli další příčiny nežádoucích důsledků.

To byla minulost...

To říkají někteří, když si nechtějí přiznat, že se v mnohém situace opakuje, a mohou tedy přijít podobné následky. Že jsou zde obviňováni ideologičtí vůdcové národa, zejména pak **kněžská elita**, je nepochybné. Dosvědčují to mnohá místa Písma: Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel a také

téměř všichni „malí proroci.“ Alespoň jedno místo za všechny: **Mal. 1,6.** „...**Vám to mluvil Hospodin zástupů ó kněží...**“ Proto se vůbec nedivme tomu, že důsledky byly tak vážné, a muselo dojít k jistému napravení tak závažných příčin. (viz. **Mal. 3,3**) Zlato, stříbro a drahé kovy se zušlechťují a čistí žářem ohně, to je všeobecně známá skutečnost. Své služebníky, kteří Bohu slouží, chce mít Bůh také ryzí a čisté, jako vlastník a majitel své šperky, bez příměsí cizorodých látek, které pak všechno znehodnocují. Tak tomu bylo v dávné minulosti, jak dosvědčuje Písmo a stejně tomu bude, nebo je i dnes. Bylo by bláhové, ba přímo pošetilé, se domnívat, že dnes je všechno v naprostém pořádku a není třeba nic reformovat. Často slyšíme: Děláme krásné pobožnosti, s nádhernými písněmi a hudebními pořady, tak nevíme co se komu na tom nelíbí. Takové a podobné hlasy někdy slyšíme. Nevíme, co se těm nespokojencům pořád nelíbí? Proroci, které Bůh posílal, aby upozorňovali na chyby, mírně řečeno, byli také nespokojenci? „Pestré pobožnosti“ s mixem světské hudby a kázání na ekumenická témata, jako například: ...mějte se rádi, všechno je možné v lásce, o nic se nestrachujte, Kristus za nás všechno udělal, jen mu důvěřujte a spolehněte se na jeho zásluhy, to je „jalové“ evangelium. Proti tomu satan nic nemá, dokonce je s ním spokojen a v tomto smyslu je rád, že se koná. Jen moc nepátrejte po příčinách a „nešťourejte“ se v nich až příliš. To je jeho styl, s kterým je spokojen. Nemá rád, když někdo, ať je to kdokoli, odhaluje příčiny a říká co by se mělo a jak by se to mělo dělat. Všechno dělat v lásce, jak je často slyšet, ještě vůbec neznamená dělat to dobře a hlavně podle biblických norem. Tyto „biblické normy“ jsou některým vůdcům nepříjemné a je docela ironií, když biblické zásady nepatřičně nazývají „**biblickými formulkami.**“ Snad se může někomu zdát, že autor si zde příliš povoluje uzdu své fantazie. Není to tak. Při analýze různých hospodářsko-společensko-politických, ekonomicko-obchodních, a v neposlední řadě i kulturních záležitostí, je nutno vidět i náboženské problémy. Náboženství je svým způsobem ideologie a ta není nic jiného než soustava myšlenek, názorů a teorií představujících obvykle náhled na svět nebo společnost, ve které žijeme. Náboženství do této oblasti patří, právě tak jako ateismus, což není nic jiného, než také druh ideologie. A ironizují-li vedoucí představitelé církve jakýmkoli

způsobem biblická pravidla a zákonitosti, je to totéž, co dělají ateisté, když ironizují představy a názory ideologie odlišné, tedy křesťanské! Tím se vlastně dopouštějí nepatřičné karikatury samotného Boha, i když nepřímou. On sám tyto zásady (v jejich pojetí formulky), stanovil v Bibli. A i když jsou křesťané, přesto mnozí církevní představitelé Bibli svými hloupými ironickými glosami znevažují. Jak mohou potom lidé, kteří jsou dosud neovlivnění žádnou ideologií, chápat význam evangelia, v jejich podání? A je přece smyslem evangelizační práce mezi lidmi především, poukázat jim na Písmo, Boží řeč k člověku, kterou je nutné ctít. Co si pak o jejich poznámkách mají myslet, a jak mají mít úctu a důvěru v Písmo??? Znovu opakuji: To není kritika, jen přání, aby toho zanechali. V tom je dnešní stav podobný tomu, jaký byl už ve starozákonní době a jen si připomeňte, jak Bůh v takovém případě postupoval proti těm, kdo se takového jednání dopouštěli, i když se sami divili a ptali se: A kdy? A v čem? První křesťané a potom všichni věrní následovníci, se pevně drželi Bohem daných zásad a postupů, navíc nesmazatelně v Písmu zapsaných, bez možností (dovolení) je upravovat nebo měnit tak, jak by to doba a okolnosti žádaly. To, že pro věrnost těmto zásadám byli zesměšňováni a všelijak hanlivě nazýváni, je nepřiměřeno k tomu, aby se přizpůsobovali momentálnímu trendu křesťanského vývoje. Křesťanství se nemění. To se buď dodržuje, nebo porušuje. Mění se jen hanlivé názvy, kterými oponenti a nepřátelé křesťanství častují věrné následovníky. Kdysi jim říkali, kacíři, heretici, později tmáři dnes pomýlení nebo dokonce extrémisté. A pořádají se celé semináře, kde se filozoficky rozebírá a formuluje, v čem že spočívá extrémizmus. Čeho se ještě dočkáme nevím, ale co vím, to je také nesmazatelně zapsáno v podobenství, které vypravoval Ježíš o věrnosti a věrné službě navzdory okolnostem a vlivům prostředí. **(Mat.25,21.23)** Toho si bude cenit majitel a pán nejvíce, více než „pružnosti“ a přizpůsobivosti. Věrnost zásadám a zákonům evangelia je to, co se požaduje i při hlásání evangelia světu. Splňují se tím dvě věci zároveň. Záchrana druhých, kterým je evangelium zvěstováno, ale zároveň i vlastní záchrana, za předpokladu, že je postupováno věrně podle předem stanovených zásad. Prorocky stanovená doba a její charakteristika už docela zřetelně ukazují, že zakončení všech věcí není

daleko. Některá znamení blížícího se 2. příchodu jsou podle prorocké zvěsti nedaleko. Tak, jako když starý Izrael a jeho vůdcové studovali proroctví a nepoznali ten čas a chvíli 1. příchodu, protože měli své vlastní představy, podobně se to může přihodit i nám. Koho za to budeme vinit a na koho se vymlouvat? Vážení čtenáři, posuďte sami a odpovězte si komu a jak chcete sloužit. Zda ustanovením a nařízením církve, institucím a subjektům porušeného lidského myšlení, nebo neměnicímu se myšlení a jednání živého Boha. Poslední doba je více než jen podobná době starozákonní, v níž lidé té doby (myšlen je starý Izrael) byli silně ovlivněni tím, co řeknou ideologičtí vůdcové doby a národa. Je nutné si uvědomit, že v konečné fázi vždy bude rozhodující, jaký postoj zaujmete vy sami, bez ohledu na to, co doporučuje ten, či onen významný člověk. Vzpomínám si na jeden výrok pronesený k podobné problematice a otištěný 9.5.1899 v „Review and Herald“:

„Mnozí se nechávají ovlivňovat každým módním proudem. Čekají, co někdo jiný řekne a jeho názor přijímají jako naprosto správný. Mají sklon dovolovat někomu jinému, aby byl jejich svědomím mluví až promluví on, říkají to, co říká on a jednají tak, jak jedná on.“

Nikdo nás k ničemu nemůže donutit, ani sám Bůh, ostatně on to nikdy nedělá a neudělal, jen doporučuje. Satan naopak působí a ovlivňuje do té míry, že nakonec v jeho pasti uvíznete, neskoncujete-li s ním rázně a nekompromisně hned po prvním náznaku kompromisního jednání. Každý člověk by tak měl jednat. Plyne to už z jeho latinského názvu **homo sapiens** – člověk rozumný.

Žádný jiný tvor pocházející z ruky Stvořitele podobnou výsadu nemá. Rozum dal jen člověku a to proto, aby jím dokázal posuzovat, co je a co není pravda. A kromě toho mu dal důležité rady pro případ, že by situace byla tak složitá a nepřehledná a hrozilo by, že upadne do lstí nastražených nepřitelem. Člověk se má kam s důvěrou obrátit, má-li jisté pochybnosti o tom, co lidé, církve nebo ideologie dneška žádá. Ta stará dobrá kniha

už tolika lidem pomohla a zachránila před fatálním nebezpečím. Hledejte v ní, studujte ji, jednoduše: **Používejte ji denně.** Je dobrá jako průvodce v neznámé krajině. Zkušenosti věků to potvrzují.

Formalizmus byl velkým problémem ve starozákonní době. Stejným problémem je v církvích i dnes, žádnou nevyjímaje, ani včetně těch, které se domnívají, že jsou nejoriginálnější, a prvotnímu křesťanství nejbližší.

Sledujeme-li vývoj náboženské situace v tomto směru, jak nám ho ukazuje Bible, zjišťujeme, že ve starozákonním světě, právě tak, jako v náboženském světě dnes, se stav a situace mnoho neliší, jde o „stejný problém.“ Bible to popisuje slovy: ...**Mající způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce. A od takových se odvracuj.** To platí stejně dnes, jako tenkrát. (2 Tim. 3,5.)